

Felles klagenemnd for behandling av klagesaker etter lov om universiteter og høyskoler § 3-7 (8), § 4-7 til § 4-10 og § 7-9

Advokatfirmaet Føyen AS
Att: advokat Marianne Klausen
Dronning Eufemias gate 8
Postboks 7086 St. Olavs plass
0130 Oslo

Nord universitet
v/ Nemnd for studentsaker
Postboks 1490
8049 Bodø

Bergen, 08.11.2024
Deres ref.: 516891
Vår ref.: 24/08344 (186/2024)

Unntatt offentligheten etter offl. § 13 første ledd, jf. fvl. § 13 første ledd

SAK NR. 186/2024: VEDTAK FATTET AV FELLES KLAGENEMND I SAK OM ANNULLERING OG UTESTENGING PÅ GRUNN AV FUSK

Det vises til vedtak fattet av Nemnd for studentsaker ved Nord universitet (Nord) i sak 42/24, som ble påklaget til Felles klagenemnd.

Felles klagenemnd behandlet saken under møte 30.10.2024. Vedtak fattet av Nemnd for studentsaker ved Nord (heretter underinstansen) ble stadfestet.

FELLES KLAGENEMND BEMERKER

Felles klagenemnd er rett klageinstans i saker om annullering og utestenging, jf. forskrift nr. 1192 om Felles klagenemnd for behandling av klagesaker etter lov om universiteter og høyskoler (uhl.) § 3-7 (8), § 4-7 til § 4-10 og § 7-9, fastsatt av Kunnskapsdepartementet 10.10.2005. Felles klagenemnd kan som klageinstans prøve alle sider av saken, jf. forvaltningsloven § 34 andre ledd.

Saken gjelder et forhold som er oppstått før lov 8. mars 2024 nr. 9 om universiteter og høyskoler (universitets- og høyskoleloven) trådte i kraft 1. august 2024, og reguleres derfor av lov 1. april 2005 nr. 26 med forskrifter. I utgangspunktet vil saken bli vurdert etter loven som gjaldt på tidspunktet for handlingen. Nemnda vurderer likevel om reglene i den nye universitets- og høyskoleloven skal føre til et annet resultat der den nye loven eller føringer i forarbeidene er uttrykk for et endret syn på hva som bør gis en reaksjon og på reaksjonsnivået, og dette er til gunst for klager.

Sakens bakgrunn

HK-dir – Direktoratet for høyere utdanning og kompetanse

Postboks 1093, 5809 Bergen post@hkdir.no

Klageren er Ingvild Kjerkol, representert ved advokat Marianne Klausen. Klageren påbegynte Master i kunnskapsledelse ved studiested Levanger, våren 2019, og ble uteksaminert høsten 2021. Utdanningen var et erfaringsbasert masterprogram på 90 studiepoeng, som gikk på deltid over tre år. Saken gjelder mistanke om fusk ved innlevering av masteroppgaven *MKL310*. Masteroppgaven er et skriftlig arbeid med påfølgende muntlig høring. Klageren leverte masteroppgaven med tittel «Ledelse i en digitalisert hjemmetjeneste. Hvordan påvirker helse- og velferdsteknologien lederfunksjonen i hjemmebaserte tjenester?» sammen med en medstudent. Oppgaven ble godkjent ved sensuren og klageren fikk utstedt vitnemål.

Nord ble 20.01.2024 gjennom media gjort oppmerksom på at det var avdekket tekstsammenfall mellom klagerens og medstudentens masteroppgave og flere ulike kilder. Basert på informasjonen besluttet underinstansen å undersøke påstandene fra media nærmere. Klageren ble informert muntlig om dette 22.01.2024 og om videre saksgang.

I forbindelse med sensur av masteroppgaven i 2021 ble det gjennomført rutinemessig plagiatkontroll, hvor rapporten viste et samlet tekstsammenfall på ca. 19 prosent med ulike kilder, fordelt på 245 ulike tekstblokker. I notat 02.02.2024 fra sensorene av masteroppgaven i 2021, fremgår det at flere av treffene var mot overskrifter, sitater, referanser, litteraturliste og vedlegg, og dermed ble ikke «totaliteten av plagiatgrad [vurdert] som alarmerende» i 2021. Det ble derfor ikke reist sak om mulig fusk i forbindelse med sensuren.

I forbindelse med undersøkelsene av påstandene om mistanke om fusk fra media, ble det i januar 2024 gjennomført en ny rutinemessig plagiatkontroll av masteroppgaven. Tekstsammenfallet i 2024 var 43 prosent med ulike kilder fordelt på 461 ulike tekstblokker. Det fremgår av oversendelsesbrevet til Felles klagemnd 03.06.2024, at økningen av tekstlighet blant annet skyldes treff på sitater fra avhandlingen i presseoppslag.

Det ble 29.01.2024 satt ned en kommisjon som fikk i oppdrag å vurdere påstanden om mistanke om fusk i klagerens masteroppgave. Kommisjonen avga sin rapport 14.02.2024.

Det fremgår av rapporten at kommisjonen skiller mellom «plagiat av uttrykt meningsinnhold» og «plagiat av formuleringer» i vurderingen av hva som er fusk eller ikke. Videre skiller kommisjonen mellom «plagiat av formuleringer av generelt meningsinnhold» og «plagiat av unikt meningsinnhold». Kommisjonen understreker at «utstrakt grad av gjenbruk av andres tekst i form av plagiat av formuleringer med generelt meningsinnhold, betraktes som faglig umodenhet eller mangel på faglig selvstendighet», og at det ikke regnes som fusk. Videre fremgår det at «reproduksjon av (...) unike innholdsmomenter vil (...) være å regne som plagiat». Her sikter kommisjonen til fremstillinger i den akademiske teksten som har en «innholdsmessig unik mening» som følge av «unike tolkninger av teoretiske perspektiver eller av koblinger mellom generelle begreper og perspektiver». Rapporten konkluderer med at masteroppgaven er «preget av en god del inspirasjon og lån fra andre kilder av innsikter med generelt innhold» og at kandidatene ikke alltid refererer korrekt, noe som slår ut i plagiatrapportene. Hovedkonklusjonen i rapporten er at masteroppgaven ikke bygger på «plagiat av unikt meningsinnhold og dermed fusk», men at det finnes passasjer hvor komiteen er «i tvil om tekstligheten kvalifiserer som fusk» og at det «samlet sett er grunnlag for mistanke om fusk». Lars Klemsdal, som var medlem i kommisjonen, oversendte en tilføyelse til rapporten i e-post 27.02.2024.

Klageren mottok 20.02.2024 brev med informasjon om at det forelå mistanke om fusk, og ble invitert til et avklaringsmøte.

Klageren deltok 27.02.2024 sammen med sin politiske rådgiver i et digitalt avklaringsmøte med ett medlem fra kommisjonen, representanter fra fakultetet og fra seksjon for eksamen og vitnemål. Det fremgår av referatet fra møtet at klageren og medstudenten ble forsinket med oppgaven, og at dette førte til «litt slurv». Videre forklarte klageren valgene om bruk av litteratur i masteroppgaven. Klageren uttalte at det ville vært høyrisiko for henne som profilert politiker å fuske, [REDACTED]. Hun ville aldri gjort det.

Klageren mottok godkjente referatet per e-post etter møtet, med mulighet for å inngi ytterligere kommentarer. Klageren innga kommentarer til referatet (udatert).

Saken ble 15.03.2024 oversendt til underinstansen, og klageren ble varselet om oversendelsen i brev samme dag.

Klagerens advokat innga 21.03.2024 en uttalelse. Advokaten anførte at klageren ikke var kjent med innholdet i noen av dokumentene i saken under avklaringsmøtet 27.02.2024. Videre anførte advokaten at det følger av fvl. § 17 at universitetet har en plikt til å utrede saken, og at det er flere forhold i saken som ikke er vurdert og som er vesentlig for beslutningen om at saken skal sendes til underinstansen. Det ble anført at det virker som at Nord universitet mener at de kan ombestemme seg nærmere 3 år etter at sensur ble gitt, uavhengig av forvaltningslovens saksbehandlingsregler. Advokaten ba avslutningsvis om at det redegjøres for bakgrunnen for at de mener det er rettslig grunnlag for å på nytt vurdere om klageren har fusket.

Klagerens advokat hadde korrespondanse med underinstansen via telefon og e-post, i perioden 13.03.2024 til 21.03.2024.

Klagerens advokat mottok 22.03.2024 forhåndsvarsel om behandling av saken i nemnda for studentsaker.

Klagerens advokat innga 08.04.2024 partsinnlegg. Det ble prinsipalt anført at saken for underinstansen skal avvises, og at uhl. § 4-7 må tolkes i lys av fvl. § 35. Det opprinnelige sensurvedtaket er et enkeltvedtak, og det foreligger ikke grunnlag for å omgjøre dette til ugunst for klageren, og uhl. § 4-7 gir ikke hjemmel for å annullere masteroppgaven. Subsidiært anførte advokaten at vilkårene for å annullere masteroppgaven ikke er oppfylt.

Underinstansen behandlet saken i møte 10.04.2024. De tok stilling til klagerens primære anførsel om at nemnda skal avvise saken om mistanke om fusk fordi underinstansen ikke har hjemmel til å annullere sensurvedtaket nærmere tre år etter at sensurvedtaket ble truffet. Underinstansen viste til uhl. § 4-7 fjerde ledd hvor det fremgår at «[a]dgangen til annullering foreldes ikke». Videre vurderte underinstansen at fvl. § 35 første ledd bokstav c på selvstendig grunnlag gir adgang til å annullere et sensurvedtak dersom det i ettertid viser seg at det foreligger fusk på den innleverte oppgaven. Underinstansen fant at klageren hadde fusket forsettlig ved innleveringen av masteroppgaven, og fattet vedtak om annullering av klagerens masteroppgave.

Klageren mottok 11.04.2024 brev med melding om vedtaket.

Klagerens advokat påklaget 02.05.2024 vedtaket. Advokaten anførte at underinstansens forståelse av hjemmelsgrunnlaget for å annullere en masteroppgave etter at sensur er gitt og

formidlet til studenten, ikke er riktig. Advokaten anførte at uhl. § 4-7 må tolkes i lys av de forvaltningsrettslige prinsippene om omgjøring på grunn av ugyldighet, som kommer til uttrykk i fvl. § 35. Det ble anført at Felles klagenemnd først må avklare hvilke rettssetninger saken skal behandles etter, og deretter klargjøre ut fra bevisreglene hvilket faktum som kan legges til grunn ved gyldighetsspørsmålet. Først dersom det har tilkommet faktiske opplysninger som gjør at saken står i en annen stilling i 2024 enn i 2021, eller sensurvedtaket er ugyldig grunnet uriktig anvendelse av loven, vil det være hjemmel for å foreta en ny vurdering av om klageren har fuskert jf. uhl. § 4-7. Det ble videre anført at underinstansens tolkning av uhl. § 4-7, er i strid med prinsippene som følger av Grunnloven § 113.

Klageren mottok 14.05.2024 brev fra underinstansen om at klagen ville bli behandlet i møte 23.05.2024.

Klagerens advokat innga 21.05.2024 en ny uttalelse, som i hovedsak viser til tidligere anførsler. Videre vises det til et vedtak fra Felles klagenemnd i 2020, hvor det fremgår av saksbehandlingen til Felles klagenemnd at uhl. § 4-7 ikke hjemler en ubetinget mulighet til å annullere en masteroppgave etter at sensur er gitt. Det avhenger blant annet av hva forvaltningen hadde av kunnskap forut for sensurvedtaket.

Underinstansen vurderte klagen 22.05.2024, men fant ikke at det fremkom nye opplysninger som medførte at vedtaket skulle omgjøres. Underinstansen opprettholdt sitt tidligere vedtak. Saken er deretter oversendt Felles klagenemnd for videre behandling.

Klagerens advokat innga 02.09.2024 avsluttende kommentarer, og viser til tidligere anførsler. Det ble anført at underinstansen ikke har forstått vilkårene for å omgjøre et vedtak til ugunst. Advokaten anførte videre at omgjøring til ugunst må gjøres i tråd med prinsippene i fvl. § 35 første ledd bokstav c, og at det følger av rettspraksis knyttet til bestemmelsen, at forvaltningen ikke har en ubegrenset omgjøringsadgang til ugunst for borgerne. Det er ikke nok at Felles klagenemnd i dag mener at sensorene har «oversett» eller «gjort en feilvurdering av spørsmålet om fusk» da de vurderte masteroppgaven i 2021. Felles klagenemnd må forholde seg til det faktum sensorene hadde tilgjengelig i 2021. Det ble videre anført at sensorene i 2021 ikke overså fusk eller gjorde en «feilvurdering av spørsmålet om fusk». Felles klagenemnd skal ta stilling til om det er bevist med klar sannsynlighetsovervekt at sensurvedtaket bygger på et uriktig faktisk eller rettslig grunnlag. Det ble anført at underinstansen ikke har fremlagt et eneste bevis på at det er tilfellet i saken. Advokaten viste til vedtak 45/2020 fattet av Felles klagenemnd, og anførte at vedtaket underbygger at underinstansen har lagt til grunn feil lovanvendelse. Videre er det anført at det foreligger saksbehandlingsfeil i saken i form av manglende kontradiksjon og at underinstansen ikke har overholdt sin utredningsplikt etter fvl. § 17 første ledd første punktum, og at dette har påvirket vedtakets innhold jf. fvl. § 41. Avslutningsvis anførte advokaten at denne saken er spesiell, og at avgjørelsen til Felles klagenemnd vil få store konsekvenser for alle som har mottatt et sensurvedtak.

Det har vært anklager om uredelighet, brudd på grunnleggende saksbehandlingsregler, taushetsbelagte informasjon på avveie, lekkasjer i media, uttalelser i pressen og pressekonferanse fra underinstansen,

Sekretariatet for Felles klagenemnd sendte 21.10.2024 en henvendelse til Nord om det var helt klart at det ikke forelå høyere tekstlikhet mellom klagerens masteroppgave og kildene etter gjennomgangen i 2024. Nord besvarte 22.10.2024 henvendelsen og informerte om at

underinstansen «kunne ikke forholde seg til plagiatrapporten fra 2024 da denne blant annet hadde fått treff på en rekke presseoppslag. Nemnda la derfor til grunn plagiatrapporten fra 2021».

Klagerens advokat innga 28. oktober ytterligere kommentarer. Advokaten viste til rettsavgjørelsen HR-2024-1869a, og anførte at domstolens uttalelser har relevans for spørsmålet om sensorenes rolle som ansvarlig for sensur av en masteroppgave. Videre anførte advokaten at Universitets- og høyskolerådets arbeidsgruppe som utarbeidet «Veiledende retningslinjer om fusk», forankrer at nemnda må legge til grunn sensorenes vurdering når de har fattet et sensurvedtak. Avslutningsvis anførte advokaten at det er en usaklig forskjellsbehandling når institusjonene velger å ta opp saker etter tips fra media.

Saken står for øvrig for Felles klagenemnd slik den har gjort tidligere for underinstansen. Det vises til sakens dokumenter.

Ett medlem av Felles klagenemnd, Fredrik Bokstap, erklærte seg inhabil på grunn av tidligere befatning med saken og fratrådte. Felles klagenemnd fant at han var inhabil i saken, jf. forvaltningsloven § 8 annet ledd.

Felles klagenemnds vurdering

Adgangen til å foreta en ny vurdering

Felles klagenemnd skal først ta stilling til om underinstansens forståelse av hjemmelsgrunnlaget for å annullere en masteroppgave etter sensur er gitt og resultatet er formidlet til studenten, er riktig. Klagerens advokat har anført at uhl. § 4-7 må tolkes i lys av de forvaltningsrettslige reglene om adgangen til omgjøring av forvaltningsvedtak på grunn av ugyldighet, som kommer til uttrykk i fvl. § 35, nærmere fvl. § 35 første ledd bokstav c. Det er anført at det ikke foreligger nye faktiske eller rettslige opplysninger som medfører ugyldighet, og som gir grunnlag for å omgjøre sensurvedtaket.

Som det fremgår under sakens bakgrunn, var det kjent for sensorene av masteroppgaven i 2021 at det forelå et tekstsammenfall med andre kilder på 19 prosent, og det ble foretatt stikkprøver som førte til at de fant at tekstlikheten «ikke var alarmerende». Tekstlikhetene ble derfor ikke rapportert som mulig fusk. Da saken ble tatt opp på nytt, var dette på bakgrunn av de samme tekstlikhetene som fremkom av plagiatkontrollen gjort i 2021, men med en grundigere gjennomgang av tekstlikhetene. Det foreligger således ikke nye opplysninger om omfanget av tekstlikhet, men underinstansen har vurdert dette tekstsammenfallet på en annen måte enn de opprinnelige sensorene og kommet til at det må regnes som fusk etter uhl. § 4-7 første ledd bokstav b.

Et sensurvedtak er et enkeltvedtak etter forvaltningsloven § 2, jf. uhl. § 7-6 andre ledd, og faller således i utgangspunktet inn under virkeområdet for reglene om omgjøring av enkeltvedtak i fvl. § 35. Spørsmålet om adgangen til annullering av eksamen eller prøve er imidlertid særskilt regulert i uhl. § 4-7 fjerde ledd, som fastsetter at «adgangen til annullering foreldes ikke». Nemnda vil i det følgende ta stilling til hvilken bestemmelse som legges til grunn for vurderingen, og om fvl. § 35 setter begrensninger for adgangen til annullering etter uhl. § 4-7 fjerde ledd. Spørsmålet er om regelen i uhl. § 4-7 fjerde ledd etablerer en særregel for omgjøring av sensurvedtak som avviker fra den alminnelige regelen om omgjøring av enkeltvedtak i fvl. § 35.

Det fremgår av fvl. § 35 femte ledd at «[d]e begrensninger i adgangen til å omgjøre et vedtak som er forutsatt i første, annet og tredje ledd, gjelder ikke når endringsadgangen følger av annen lov, av vedtaket selv eller av alminnelige forvaltningsrettslige regler». I NOU 2019: 5 pkt. 11.3, fremgår det at «særlovgivningen inneholder derfor en del saksbehandlingsregler som presiserer eller konkretiserer regler i forvaltningsloven». Felles klagenemnd viser også til Norsk lovkommentar til fvl. § 35 femte ledd ved Jan Fridthjof Bernt, note 936, hvor det står at «[l]ovbestemmelser kan både utvide og innskrenke omgjøringsadgangen i forhold til det som følger av § 35». Det følger også av lex specialis-prinsippet at særlovgivning går foran generelle regler.

En slik særbestemmelse fremgår av uhl. § 4-7 fjerde ledd. Det er på det rene at forvaltningsloven gir generelle regler om behandlingsmåten i den offentlige forvaltningen, som kommer til anvendelse når ikke annet er bestemt i eller i medhold av lov, jf. fvl. § 1. Etter universitets- og høyskoleloven § 1-2 gjelder loven for universiteter og høyskolars virksomhet knyttet til høyere utdanning, og den må derfor sees som en spesiallov for universitets- og høyskolesektoren. Så langt universitets- og høyskoleloven gir utfyllende bestemmelser, vil den ved eventuell motstrid, gå foran generelle forvaltningsrettslige regler og prinsipper. Dette er ikke til hinder for at alminnelige forvaltningsrettslige prinsipper kan være en tolkningsfaktor ved tolkningen av universitets- og høyskoleloven.

Spørsmålet blir på denne bakgrunn om bestemmelsen i uhl. § 4-7 første ledd skal tolkes slik at den gir hjemmel for annullering av eksamen eller prøve etter at sensurvedtaket er fattet og meddelt studenten.

Av forarbeidene til bestemmelsen i uhl. § 4-7 fjerde ledd fremgår det at en da regelen først ble lovfestet, la til grunn at det etter ulovfestede forvaltningsrettslige regler, forelå en adgang til annullering av eksamen, også etter at sensur var foretatt og resultatet formidlet til parten, se Ot. prp. nr. 62 (1988-1989) s. 48-49, der det er uttalt:

Denne paragrafen er ny i forhold til tidligere lovgivning. Det har ikke vært antatt tvilsomt at det var adgang til å annullere en eksamen eller prøve når eksamenskandidaten hadde [...] fusket under eksamen. Det vil imidlertid være en betryggelse at forholdet blir regulert i loven. (...)

Det bør fastslås at adgangen til annullering ikke foreldes. I en del tilfelle vil eksamenskandidaten kunne få en autorisasjon til å praktisere i bestemt yrke bl.a på grunnlag av sin eksamen. Når autorisasjonsmyndigheten godtar underretning fra institusjonen vil den foreta det som er nødvendig av hensyn til eventuell tilbakekalling av autorisasjon.

I de tilfelle det er utferdiget vitnemål, har kandidaten en plikt etter lovforslaget til å tilbakelevere vitnemålet og gjør han det ikke vil det kunne benyttes tvangstiltak mot ham for å få vitnemålet tilbakelevert.

Slik forarbeidene viser til, er det også lagt til grunn at omgjøring av sensurvedtaket kan skje i tilfeller hvor vitnemål allerede er utferdiget. Kandidaten vil i et slikt tilfelle være pålagt å levere tilbake vitnemålet.

Felles klagenemnd peker også på at regelen om at adgangen til annullering av eksamen eller prøve er tatt ut av universitets- og høyskoleloven av 2024, fordi en mener regelen er overflødig, se Prop. 126 L (2022-2023) pkt. 16.4.1.5 (s. 353) der det uttales:

Adgangen til å annullere foreldes ikke. Dette innebærer at annulleringen potensielt kan vedtas etter at en student er ferdig med utdanningen. Både vedtak om annullering, tap av eksamensrett og utestenging er enkeltvedtak som kan påklages til institusjonens nemnd for studentsaker eller til Felles klagenemnd.

Felles klagenemnd mener på denne bakgrunn at det er klart at lovgiver har hatt til hensikt at bestemmelsen i uhl. § 4-7 fjerde ledd skal utgjøre en egen omgjøringsadgang, som på bakgrunn av fvl. § 35 femte ledd og ulovfestede forvaltningsrettslige prinsipper, går foran bestemmelsen i fvl. § 35 første ledd. Begrensningene som fremkommer av fvl. § 35 første ledd vil således ikke gjelde for annullering av eksamen eller prøve, jf. § 35 femte ledd. Spørsmålet om det er adgang til annullering av en eksamen eller prøve må derfor avgjøres på grunnlag av universitets- og høyskoleloven.

På denne bakgrunn vurderer Felles klagenemnd at fvl. § 35 ikke er til hinder for å anvende uhl. § 4-7 fjerde ledd på forholdet. Nemnda legger til grunn at adgangen til annullering ikke foreldes på grunn av tiden som har gått fra eksamen eller fra sensurvedtaket, og at nemnda etter dette har rettslig adgang til å vurdere annullering av klagerens masteroppgave etter uhl. § 4-7 fjerde ledd. Hensynet til at studenten har innrettet seg i tillit til det første vedtaket må tas med i den vurderingen av om det skal skje annullering ved fusk, som bestemmelsen legger opp til, ved at den går ut på at eksamen eller prøve "kan" annulleres.

Felles klagenemnd har merket seg anførselen om at underinstansens tolkning av uhl. § 4-7 er i strid med legalitetsprinsippet etter Grl. § 113. Felles klagenemnd mener imidlertid at særreguleringen i uhl. § 4-7 fjerde ledd, sett i sammenheng med de ovennevnte vurderingene, gir klar nok lovhjemmel til å kunne annullere klagerens masteroppgave. Nemnda er etter dette kommet til at underinstansens tolkning av uhl. § 4-7 ikke er i strid med legalitetsprinsippet etter Grl. § 113.

Klagerens advokat har i sin tilleggskommentar av 28. oktober 2024 gjort gjeldende at et utslag av institusjonenes selvbestemmelsesrett er at sensorene med kompetanse på fagområdet som er utpekt av institusjonene til å sensurere masteroppgaver og har ansvar for å ivareta det faglige nivået og vitenskapelige og etiske prinsipper, er at nemnda ikke kan overprøve sensorenes vurdering. Det er også vist til Veiledende retningslinjer om fusk utarbeidet av Universitets- og høyskolerådet, der det i kulepunkt tre fremgår at avdekking av plagiat "er først og fremst et faglig ansvar som påligger sensorene".

Felles klagenemnd er ikke enig i dette. Det er nok så at sensorene har en rolle i avdekking av fusk og skal rapportere mistanke om fusk til institusjonen, men det var etter uhl. § 4-7 første ledd, som gjaldt på sensurtidspunktet, "styret eller institusjonens nemnd for studentsaker" som hadde kompetanse til å avgjøre spørsmålet om det forelå fusk og eventuelt ta stilling til om dette skulle føre til annullering eller utestenging av studenten. I dette tilfellet er det ikke rapportert om mistanke om fusk, og spørsmålet om annullering ble således ikke behandlet i det organet som hadde myndighet til å ta avgjørelsen. Det er derfor ikke nødvendig for Felles klagenemnd å ta stilling til om spørsmålet om annullering nå kunne ha stilt seg annerledes dersom klagenemnda for studentsaker i 2021 hadde kommet til at det ikke forelå grunnlag for annullering på grunn av fusk.

Vurdering av om objektive og subjektive vilkår for fusk er oppfylt:

Adgangen til annullering av klagerens masteroppgave etter uhl. § 4-7 fjerde ledd forutsetter at vilkårene etter uhl. § 4-7 første ledd bokstav b er oppfylt, det vil si at det foreligger fusk. Felles klagenemnd må derfor først ta stilling til om de objektive og subjektive vilkårene for fusk foreligger. Deretter må nemnda, i det tilfelle at det foreligger fusk, ta stilling til om det ut fra hensyn som gjør seg gjeldende, bør reageres på forholdet med annullering av oppgaven.

Rettslig grunnlag

Vilkårene for annullering på grunn av fusk følger av uhl. § 4-7 første ledd bokstav b. Vilkårene for utestenging gjelder tilsvarende, jf. § 4-8 tredje ledd. Denne saken gjelder kun spørsmål om annullering.

I forarbeidene til lov om universiteter og høyskoler av 2005, fremgår det i merknadene til §§ 4-7 og 4-8 at bestemmelsene er en videreføring av §§ 42 og 54 i den gamle universitets- og høyskoleloven, og privathøyskoleloven §§ 10e og 10i, jf. Ot.prp. nr. 79 (2003-2004) kap. 12. Dette innebærer at rettskilder til den tidligere loven fortsatt kan være relevante.

Bestemmelsen i uhl. § 4-7 første ledd bokstav b omfatter fusk på «eksamen eller prøve, eller under gjennomføringen av vedkommende kurs», jf. § 4-8 tredje ledd. Klagerens masteroppgave er omfattet av bestemmelsene.

Videre må to kumulative vilkår være oppfylt. For det første må det rent objektivt foreligge fusk eller forsøk på fusk. For det andre må det foreligge subjektiv skyld. Studenten må ha handlet forsettlig eller grovt uaktsomt, jf. uhl. § 4-8 tredje ledd og § 4-7 første ledd bokstav b.

Objektivt vilkår

Det første spørsmålet Felles klagenemnd skal ta stilling til er om forholdet objektivt sett er fusk.

Departementet har uttalt seg nærmere om meningsinnholdet i fuskebegrepet i Ot.prp. nr. 40 (2001-2002) punkt 12.1.10 på side 54, hvor det blant annet heter:

Departementet legger til grunn at det er å anse som fusk når en student har ulovlige hjelpemidler tilgjengelige under en eksamen eller på andre måter handler i strid med eksamensreglementet eller regler om kildebruk.

Det følger av forskrift om studier og eksamen ved Nord universitet § 9-1 andre ledd (slik den gjaldt på handlingstidspunktet) hva som skal anses som fusk:

§ 9-1. Fusk, annullering og utestengelse

...

(2) Som fusk eller forsøk på fusk regnes blant annet:

...

b. Å presentere andres publiserte eller upubliserte arbeid som sitt eget.

...

d. Å sitere kilder eller på annen måte benytte kilder i skriftlige arbeider uten tilstrekkelige kildehenvisninger.

...

Felles klagenemnd har funnet det bevist at forholdet objektivt sett er fusk. I vurderingen av det objektive vilkåret har Felles klagenemnd lagt vesentlig vekt på kommisjonens rapport fra våren 2024. Nemnda har videre lagt vekt på Ouriginal-rapporten fra 2021, hvor likhetene mellom klagerens besvarelse og de ulike kildene fremkommer. Masteroppgaven er preget av en god del inspirasjon fra og bruk av andre kilder, uten at det er henvist til disse i løpende tekst eller i litteraturliste. Videre inneholder besvarelsen formuleringer med lik tekst som omfatter hele setninger og lengre avsnitt, hvor det ikke er henvist til kilden, og tilfeller hvor det er henvist til kilden, men lik tekst er ikke markert som sitat.

Nemnda har ikke lagt til grunn Ouriginal-rapporten fra 2024, da denne rapporten, i tillegg til tekstlighet mot de ulike kildene, ga tekstlighet mot en del av presseoppslagene som har vært i saken. Tekstlighet mot presseoppslagene er således ikke en del av vurderingsgrunnlaget til nemnda.

Eksempel på tekstlighet i klagerens besvarelse hvor kilden ikke er oppgitt i teksten, men i litteraturlisten er:

- «Ifølge Røvik (2007) er byråkratiet fremdeles den dominerende organisasjonsformen i ulike virksomheter i Norge. Hjemmetjenestene kan betraktes som et profesjonelt byråkrati kjennetegnet av at ansatte med sin profesjonsbakgrunn er tildelt en viss beslutningsmyndighet og handlefrihet. Organisasjonsstrukturen definerer hvordan arbeidsoppgaver i organisasjonen skal fordeles, grupperes og koordineres (Jacobsen & Thorsvik, 2019)».

Eksempelet viser tekstlighet mot boken «Handlingsrom for profesjonalisert velferd: Kommunale tjenester for helse, omsorg og barnevern»:

- «Ifølge Røvik (2007) er byråkratiet fremdeles den dominerende organisasjonsformen i ulike virksomheter i Norge. Hjemmetjenestene kan betraktes som et profesjonelt byråkrati kjennetegnet av at ansatte med sin profesjonsbakgrunn er tildelt en viss beslutningsmyndighet og handlefrihet. Organisasjonsstrukturen definerer hvordan arbeidsoppgaver i organisasjonen skal fordeles, grupperes og koordineres (Jacobsen & Thorsvik, 2019)».

Nemnda viser videre til tekstlighet mot en tidligere masteroppgave fra 2019 hvor det ikke er henvist til kilden. I klagerens masteroppgave side 9 fremgår:

- «Utviklingen i Værnesregionen spiller noe av de kommunesektoren har vært opptatt av de siste årene, nemlig å finne løsninger på sine komplekse problem i partnerskap.»

I masteroppgaven til Fosslund, Lundby og Opsal fra 2019 fremgår på side 15:

- «Utviklingen i Trondheim kommune spiller noe av det kommunesektoren for øvrig har vært opptatt av de siste årene, nemlig å finne løsninger på sine komplekse problem i partnerskap.»

Selv om «Trondheim kommune» er byttet ut med «Værnesregionen» i klagerens besvarelse, fremstår teksten så lik, at nemnda mener at klageren kun har byttet ut ordet «Trondheim kommune» med «Værnesregionen» for å tilpasse teksten til klagerens masteroppgave. Nemnda viser til at tekstligheten ikke trenger å være identisk for at det anses som fusk. Det er nok at tekstligheten er av en slik art at det utløser krav om korrekt kildehenvisning. Nemnda viser til at både direkte sitat og parafrasering kan utløse krav om kildehenvisning. Dette er også tilfelle der klagerens masteroppgave har tekstlighet mot rapporten Velferdsteknologi:

Klagerens masteroppgave:

- «Selv om velferdsteknologi har en stor potensiell verdi, vil effektene være ulike for de involverte aktørene. Både tilsiktede og utilsiktede effekter kan gjøre at noen påvirkes både positivt og negativt når nye løsninger tas i bruk, og det kan være vanskelig å veie disse effektene opp mot hverandre.»

Rapporten:

- «Selv om velferdsteknologi har stor potensiell verdi, vil fordelingen av effektene være ulik for de involverte aktørene. Både tilsiktede og utilsiktede effekter kan gjøre at noen påvirkes både positivt og negativt når nye løsninger tas i bruk, og det kan være utfordrende å veie disse effektene mot hverandre.»

Nemnda viser videre til flere tekstlikheter mot masteroppgaven fra 2019, blant annet i klagerens masteroppgave s. 87:

«Vi har i delkapitlet over (7.4) beskrevet tjenesten som økosystem, med fokus på tjenesteutvikling basert på samskaping og innovasjon, med bakgrunn i at komplekse problemstillinger må løses på andre måter enn bare med kunnskapen som medarbeidere har, eller med kjente rutiner og metoder.»

I masteroppgaven fra 2019 s. 26 fremgår:

«Trondheim kommune har som Oddane (2017) innsett at komplekse problemstillinger må løses på andre måter enn bare med kunnskapen som medarbeidere har, eller med kjente rutiner og metoder.»

Videre vises det til tekstlikhet mot masteroppgaven fra 2019 i klagerens masteroppgave s. 12, hvor det står:

«For å sikre kvalitet i forskningen må studien være koherent. Vi forsøker å vise sammenheng mellom problemstilling og valg av teori, metode, datautvikling og analyse i de påfølgende kapitlene. Avhandlingen er ment å følge en konsistent «rød tråd» hvor teori, metode og analyse er ensartet gjennom hele arbeidet med vår avhandling.»

I masteroppgaven fra 2019 s. 18, følger:

«For å sikre kvalitet i forskningen må studien være koherent. Det innebærer at det skal være en sammenheng mellom problemstilling og valg av teori, metode, datautvikling og analyse. Dette har vi søkt å imøtekomme. Vi har også tilstrebet å være konsistent, noe som innebærer at teorien, metoden og analysen må være ensartet gjennom hele arbeidet og følge en rød tråd (Thagaard, 2018; Johannessen, Tufte & Christoffersen, 2017).»

I klagerens masteroppgave s. 21 følger er det ytterligere tekstlikhet mot masteroppgaven fra 2019:

«I trinn tre må den nye kunnskapen rettferdiggjøres og legitimeres gjennom å forklare og overbevise. Ny kunnskap kan skapes når det legges til rette for gode relasjoner og dialog mellom kolleger.»

Tekstlikheten er nærmest identisk mot masteroppgaven fra 2019 s. 47, hvor kun ordet «relasjonsbygging» er byttet ut med «gode relasjoner»:

«I trinn tre må den nye kunnskapen rettferdiggjøres og legitimeres gjennom å forklare og overbevise. Ny kunnskap kan skapes når det legges til rette for relasjonsbygging og dialog mellom kolleger.»

Klageren har videre 100 prosent tekstlikhet mot masteroppgaven fra 2019 på klagerens s. 20 hvor det fremgår:

«Trinn én i kunnskapingen er å dele taus kunnskap for å få ny felles forståelse.»

I masteroppgaven fra 2019 s. 47 fremgår:

«Trinn én i kunnskapingen er å dele taus kunnskap for å få ny felles forståelse.»

For nemnda fremstår det usannsynlig, og nærmest umulig, at klagerens masteroppgave kan ha så mange likheter mot masteroppgaven fra 2019, uten at klageren har benyttet tekst fra 2019-masteroppgaven i sin egen besvarelse. Det er ikke henvist til masteroppgaven i løpende tekst eller i litteraturlisten. Ut ifra omfanget av tekstlikhet med masteroppgaven fra 2019, finner

nemnda at klageren har brukt tekst fra den tidligere masteroppgaven i sin masteroppgave, uten å henvise til kilden eller markere hva som er sitat.

Felles klagenemnd er ikke enig i den oppnevnte granskingskommisjonens grensedragning mellom hva som regnes som fusk eller ikke. Det vises til at kommisjonen skiller tekstligheten mellom «plagiat av formuleringer med generelt meningsinnhold» og «plagiat av unikt meningsinnhold». Videre skiller kommisjonen mellom plagiat som skyldes faglig umodenhet eller mangel på faglig selvstendighet, som fører til nedsatt karakter eller stryk, og hva som er fusk. Nemnda mener det ikke er rettslig grunnlag for et slikt skille, og har i sin praksis aldri operert med et slikt skille. Kopiering eller avskrift av andres tekst slik at dette fremstilles som studentens egen tekst, faller inn under fuskebegrepet. Dette går klart frem av regelverket og av praksis fra Felles klagenemnd, så vel som av rettspraksis. Tekstlighet av en viss grad kan forekomme, uten at dette er fusk, men der det er overveiende sannsynlig at tekstligheten skyldes kopiering eller avskrift, vil dette være fusk. Dette gjelder selv om det er foretatt mindre omskrivninger. Det avgjørende for nemnda er, at masteroppgaven inneholder tekstlikheter mot andre kilder, uten at det er tilstrekkelig henvist til disse eller markert hva som er sitat, og at det da objektivt sett foreligger fusk.

Klageren har i sin masteroppgave fremstilt store deler av andres arbeid uten at det er henvist til de aktuelle kildene. Lik tekst er heller ikke markert som sitat. Når dette ikke er gjort, vil det for leseren ikke være mulig å skille mellom hva klageren har skrevet og hva andre har skrevet. For nemnda fremstår klagerens masteroppgave som mer selvstendig enn den egentlig er.

Klageren har anført at beviskravet i saken må skjerpes til klar sannsynlighetsovervekt. Felles klagenemnd viser til at beviskravet ved vurdering av annullering er alminnelig sannsynlighetsovervekt. Dette er presisert i forarbeidene til ny lov, jf. Prop. 126 L (2022-2023) s. 240 under avsnitt om «dagens regler» pkt. 16.4.1.7. Felles klagenemnd mener imidlertid at spørsmålet ikke kommer på spissen i denne saken. Nemnda har funnet det klart at det objektive vilkåret er oppfylt.

Felles klagenemnd har kommet til at det objektive vilkåret for fusk er oppfylt, jf. forskrift om studier og eksamen ved Nord universitet § 9-1.

Subjektivt vilkår

Det neste spørsmålet Felles klagenemnd skal ta stilling til er om vilkåret forsett eller grov uaktsomhet (skyldkravet) er oppfylt.

Forsett foreligger i de tilfeller hvor en person har foretatt en bevisst handling. Dette innebærer at klageren må ha vært klar over den faktiske handlingen som medførte at det objektive fuskevilkåret er oppfylt.

Det er ikke krav om hensikt om fusk for å oppfylle kravet til forsettlig utført fuskehandling.

Kravet til forsett omfatter heller ikke kunnskap om hvorvidt handlingen er ulovlig eller ikke.

Felles klagenemnd finner det bevist at klageren har fusket forsettlig i forbindelse med innleveringen av masteroppgaven.

I vurderingen av vilkåret om skyld legger nemnda vesentlig vekt på arten og omfanget av tekstlikheten som er avdekket mellom klagerens masteroppgave og ulike kilder, jf. kommisjonens rapport og tekstgjenkjenningsprogrammet Ouriginal (2021), som viste en tekstlikhet på 19 prosent. Som det fremgår ovenfor, har nemnda ikke lagt vekt på Ouriginal-rapporten fra 2024 som viste en tekstlikhet på 46 prosent, ettersom prosentøkningen i 2024-rapporten blant annet skyldtes treff mot en rekke medieoppslag. Tekstlikhetene består hovedsakelig av lik tekst og lett omskrevet tekst. For nemnda fremstår likheter av et slikt omfang (19 prosent) og av en slik art, som klare objektive holdepunkter for at klageren bevisst har kopiert og benyttet andres arbeid uten å referere til dette som kilde. Etter nemndas vurdering taler dette klart for at det var en bevisst handling, og finner derfor at klageren har opptrådt forsettlig.

De subjektive og objektive vilkårene for fusk er oppfylt.

Saksbehandlingen

Felles klagenemnd har merket seg anførselen om saksbehandlingsfeil, ved at saken ikke var tilstrekkelig utredet etter fvl. § 17, og at det var flere forhold som ikke var vurdert før det ble besluttet at saken skulle oversendes til underinstansen.

Felles klagenemnd er ikke enig i at saken ikke var tilstrekkelig utredet. Nemnda viser til at klageren er blitt gjort kjent med sakens rettslige og faktiske grunnlag, og har fått innsyn i sakens dokumenter, og mener at underinstansen har foretatt en forsvarlig behandling av saken. Klagerens rett til kontradiksjon etter at underinstansen har vurdert saken er ivaretatt ved adgangen til å klage på underinstansens vedtak. Felles klagenemnd bemerker at klageren også har hatt mulighet til å inngi nye opplysninger til Felles klagenemnd før behandlingen av saken, noe klageren også har benyttet seg av. Sakens dokumenter er de samme for Felles klagenemnd som for underinstansen. Eventuelle saksbehandlingsfeil må uansett anses reparert ved behandlingen av saken i Felles klagenemnd.

Reaksjon

I henhold til uhl. § 4-7 første ledd er det hjemmel for annullering av eksamen.

Felles klagenemnd har funnet at de objektive og subjektive vilkårene for fusk er oppfylt, og har funnet det bevist at klageren har fusket forsettlig i forbindelse med innlevering av masteroppgaven med emnekode MKL310. Dette grunnvilkåret for annullering er således oppfylt. Dette innebærer ikke automatisk at det skal skje annullering. Felles klagenemnd må foreta en konkret vurdering, der det også kan være aktuelt å se hen til forvaltningslovens regler og alminnelige forvaltningsrettslige prinsipper. Det må også legges vekt på de særlige hensyn som ligger bak universitets- og høyskolelovens regler. Bestemmelsen i § 4-7 første ledd er en «*kan*»-bestemmelse, og legger opp til en skjønnsmessig vurdering. I forarbeidene til universitets- og høyskoleloven av 1996 er det pekt på at flere momenter kan ha innvirkning på vurderingen, se for eksempel Ot.prp.nr. 85 (1993-1994) s.80:

Det understrekes imidlertid at det loven sier, er at styret *kan* annullere. Selv om det er påvist forhold som medfører at sensurvedtak i utgangspunktet ville måtte anses som ugyldig, vil den tid som er gått sammenholdt med forholdets art og omfang, kunne tilsi at vedtaket blir stående. Dette er det adgang til.

Nemnda må deretter foreta en konkret helhetsvurdering av om dette skal medføre annullering av masteroppgaven. Det fremgår av bestemmelsen i uhl. § 4-7 første ledd bokstav b at Felles klagenemnd «*kan*» annullere eksamen dersom studenten har fusket forsettlig eller grovt uaktsomt. Bestemmelsen åpner for en skjønnsmessig vurdering, og det kan være forhold som

tilsier at det opprinnelige sensurvedtaket blir stående. Forhold nemnda må vurdere kan være om grunnlaget for annulleringen er noe studenten kan klandres for, hvor alvorlig det er og den tiden som har gått fra sensurvedtaket til spørsmålet om annullering blir aktuelt. Det må skje en avveining av hensynet til studenten som har innrettet seg etter vedtaket og de hensyn som taler for annullering.

Underinstansen har fattet vedtak om annullering av klagerens masteroppgave. På grunn av den lange tiden som har gått fra innlevering og fra klageren fikk vitnemål, ble det ikke fattet vedtak om utestengning. For Felles klagenemnd er det bare spørsmålet om annullering som er aktuelt, jf. forvaltningsloven § 34 tredje ledd.

Klageren har anført en rekke forhold som tilsier at det ikke skal reageres med annullering av masteroppgaven. Masteroppgaven ble levert til sensur, og vitnemål ble tildelt, for nesten tre år siden. Klageren har under denne tiden innrettet seg etter oppnådd mastergrad og vitnemål, og en annullering vil være svært belastende. Det er også vist til medieoppmerksomheten og den offentlige interessen rundt saken, og den belastning dette har medført.

På den andre siden vil hensynene til å sikre kvalitet i høyere utdanning og det faglige nivå ved det enkelte studium, og til tilliten til at et vitnemål gir et riktig uttrykk for innehaverens kompetanse og faglige nivå, måtte tillegges vesentlig vekt. Det er dette som er hovedbegrunnelsen for at en har en særregel om at adgangen til annullering av eksamen eller prøve, ikke foreldes. Nemnda viser også til de individual- og allmennpreventive hensynene som ligger bak fuskebestemmelsen.

Selv om adgangen til annullering etter uhl. § 4-7 fjerde ledd ikke foreldes, mener nemnda at det ikke vil foreligge en ubegrenset annulleringsadgang. Dette må vurderes konkret i hver enkelt sak, hvor forhold som tid og innretning etter sensurvedtaket vil få betydning. Dette er i tråd med lovgivers uttalelse i forarbeidene, se Ot.prp.nr.85 (1993-1994) s.80 gjengitt ovenfor. Forarbeidene gir for øvrig ingen anvisning på hvordan de ulike momentene skal vektes.

Felles klagenemnd er enig i at hensynet til innretning og den tid som har gått må tillegges vekt ved vurderingen. Det er også viktig at institusjonene får et insentiv til å foreta en grundig vurdering av om det foreligger fusk ved sensuren av eksamen eller andre prøver.

Hensynet til at studenten har innrettet seg i tillit til sensurvedtaket får likevel mindre vekt i tilfeller det er studentens eget forhold som er grunnlaget for å ta saken opp til ny vurdering. Nemnda viser til at det er funnet bevist at klagerens masteroppgave inneholder en ikke ubetydelig mengde tekstlikhet med andre kilder uten tilstrekkelige kildehenvisninger. Klageren har på denne måten fremstilt andres arbeid som sitt eget i strid med eksamensreglementet. Nemnda har funnet det bevist at dette er gjort forsettlig. Dette tilsier at klageren må ha vært, eller burde ha vært, oppmerksom på at det forelå fusk.

Riktig nok ble besvarelsen kontrollert og sensurert i 2021, uten at tekstlikhetene ble ansett som bekymringsverdige av sensorene. Klageren kan da ha fått den oppfatning av at det som var gjort var akseptabelt og innenfor regelverket. Som det er gjort rede for ovenfor, la sensorene til grunn en feil oppfatning av hva som skal regnes som fusk, muligens i tillegg til at undersøkelsene ikke har vært tilstrekkelig grundige, ved at det bare ble foretatt "stikkprøver". Uten at dette er nødvendig for resultatet, mener Felles klagenemnd at dette taler for at sensurvedtaket må anses som ugyldig, slik at det også ville være grunnlag for omgjøring av vedtaket etter forvaltningsloven § 35, første ledd bokstav c.

Det har gikk to og et halvt år fra sensuren til spørsmålet om fusk ble reist, og klageren har i denne tiden innrettet seg etter det opprinnelige sensurvedtaket, og den oppnådde mastergraden. Selv om Felles klagenemnd ser at en annullering nå innebærer en større belastning for klageren, enn om annullering hadde skjedd i forbindelse med den opprinnelige sensuren, mener nemnda at dette ikke er lang nok tid til at dette kan tillegges avgjørende vekt ved spørsmålet om annullering, i et tilfelle der det er avdekket forsettlig fusk i det omfang som er tilfellet her. Hensynet til å unngå at noen får vitnemål for å ha oppnådd en kompetanse som bygger på fusk, må etter nemndas syn slå gjennom her.

Klagerens advokat har med styrke fremhevet at det ville skape en for stor usikkerhet om personer med mastergrad eller annen utdanning skulle risikere at denne blir annullert, kanskje etter mange år. Til det vil nemnda bemerke at vilkåret for annullering i alle fall vil være at det har foreligget forsettlig eller grovt uaktsomt fusk. Dette vil vedkommende normalt være kjent med, og må dermed være forberedt på at spørsmålet kan komme opp. Annullering vil heller ikke kunne skje vilkårlig. Det vil, som påpekt ovenfor, måtte skje en konkret vurdering på bakgrunn av hvor alvorlig fusk det er tale om, tiden som har gått og hensynet til å sikre det faglige nivået hos yrkesutøvere og tilliten til kvaliteten i høyere utdanning. Om en skulle avskjære muligheten til å annullere eksamen eller prøver fullstendig, ville det kunne føre til at personer uten de formelle kvalifikasjonene som er forventet, kan fortsette å utøve yrker som krever høy faglig kompetanse. Nemnda viser som nevnt ovenfor, at lovgiver har ment at bestemmelsen i uhl. § 4-7 fjerde ledd skal utgjøre en omgjøringsadgang i nettopp denne type saker.

Nemnda har merket seg at klageren har vært utsatt for et omfattende medietrykk, og at saken har hatt store konsekvenser for hennes politiske virke. Nemnda finner ikke å kunne legge vekt på den ekstrabelastning som klageren har vært utsatt for, ved vurderingen av spørsmålet om annullering. Nemnda tar ikke stilling til om dette kunne vært relevant i vurdering av sanksjon som utestenging.

Nemnda har imidlertid merket seg at klager anfører at saken kun har oppstått på grunn av medieomtaler, og at dersom en sak kan tas opp til ny behandling på et slikt grunnlag kan dette føre til en usaklig forskjellsbehandling som det ikke bør gis adgang til. Nemnda kan ikke se at dette er avgjørende for vurderingen. Nemnda har allerede lagt til grunn at mediefokus og de følger dette har fått, ikke får avgjørende vekt for vurderingen. For øvrig viser nemnda til at nemnda kun tar stilling til de enkeltsaker som oversendes nemnda til behandling, og har ikke grunnlag for å vurdere om det foreligger en usaklig forskjellsbehandling. Nemnda kan likevel ikke se at det er usaklig forskjellsbehandling at det kan foreligge andre saker der fusk ikke har blitt oppdaget.

Felles klagenemnd har etter en konkret helhetsvurdering kommet til at annullering av masteroppgaven er en riktig reaksjon i denne saken. Ved vurderingen har nemnda lagt avgjørende vekt på de tungtveiende samfunnsmessige hensyn som taler for opprettholdelse av kvalitetskravene til høyere utdanning, og tilliten til at eksamensvitnemål gir et riktig uttrykk for innehaverens faglige nivå.

Felles klagenemnd stadfester reaksjonen fastsatt av underinstansen.

VEDTAK

Vilkårene i uhl. § 4-7 første ledd bokstav b er oppfylt. Felles klagenemnd bestående av Ernst Nordtveit, Else Leona McClimans, Liv Sandvik, Frode Randal, Sissel Etre Solbakken, Amina Louise Persen og Nils Herman Lien Håre har fattet slikt enstemmig

v e d t a k:

Vedtak fattet av underinstansen i sak 42/24 om annullering av masteroppgave i MKL310, stadfestes.

Vedtaket er endelig og kan ikke påklages.

Ernst Nordtveit
leder for Felles klagenemnd

Nemndas vedtak kan bringes inn for prøving ved tingretten. Slikt søksmål må reises innen tre måneder etter at endelig vedtak foreligger. Søksmålsfristen beregnes fra 11.11.2024.